

József Attila csillagai és medáliái

*Sokáig álmodtam, ezt a verset
megírhatnám medáliának,
kis rímeket bélelő puliszőrrel,
csillagokat írókázhattam volna
aranybolyhossá papíromra.*

*De a halála!
minden medáliát rácsörrent a
mozdonyvezető zubbonyára, minden
csillag fölgyújtja a tehervonatot,
még most is ég a szárszói állomáson.*

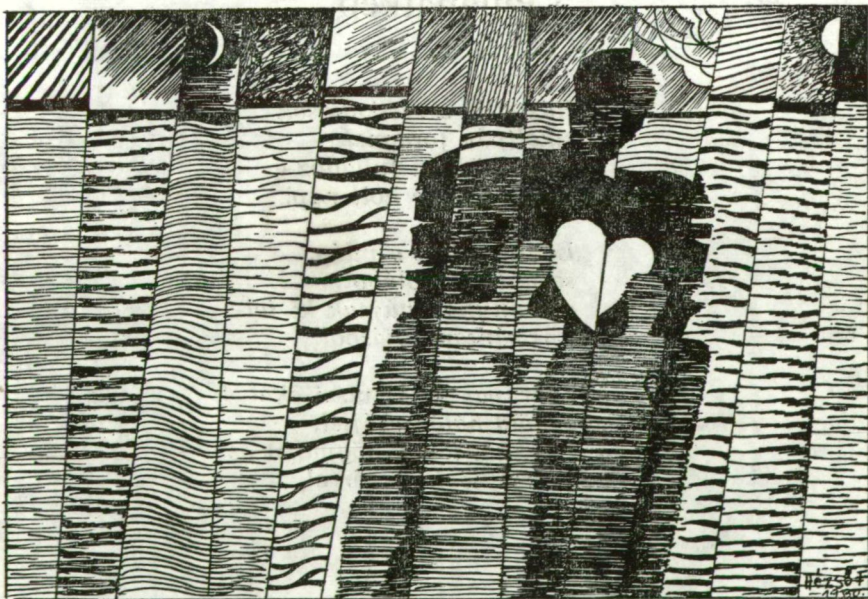
*Nincs gólyahír, akárha jó lett volna
elképzelni fű, szél egyensúlyában
kiskanásznak, akit kismalacok
zöld habbal maszatolnak,
kis ostorosnak, hidegvíz ivónak,
mohás favödörrel klottgatásnak,
frisstejű estén csillagokba
félálmodó nosztalgiásnak,
ha büszkén áll pihebajszá,
a csillagok nem börtönrácsok,
nem üres úrben tántorognak,
de szelíd réti tücskök,
lapályi békák fönti muzsikája,
gondoltam, feledhetném szárszói roncsát,
mit betakar az ország kartográfiája.
És mi történt azóta, Úristen!
egykorú anyám a megmondhatója.*

Anyám lábai

*Lábnymodban összeállnak
azok a rozsdás darák,
lábaid olyan fehérek,
amilyen kesék a disznók,
közülük emelkedtél
visszeres kékségedbe.*

Mintha vidámak lennénk

Rigók, verebek, cinkék —
micsoda vidámság a télben,
billegés, bukás, pityergés,
varjak díszelgő repülése,
mintha csak játszanának
a tízfokos hidegben, mintha
szívecskékjűnkben fagy nem is ketyegne,
ilyen lehetek én is,
ha mosolygásra görcsölöm az arcom.

HÉZSÓ FERENC ILLUSZTRÁCIÓJA JÓZSEF ATTILA „A DUNÁNÁL” CÍMŰ VERSÉHEZ